

Holger Eriksen: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til lønningsudvalget.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov om afsætning af danske landbrugsvarer.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 3249, fremsættelsen i tidenden sp. 3808).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Carl Petersen: Det fremsatte lovforslag betyder en ændring i loven fra 1958, og det er meget enkelt i sin udformning. Det giver landbrugsministeren en øget bemyndigelse til at fastsætte bestemmelser, hvorefter handel kan ske gennem et centraleksportorgan. Men i al sin enkelthed rummer dette lovforslag dog noget væsentligt, der uden tvivl vil sætte sindene noget i bevægelse, fordi det ændrer det principielle. Det må nu erkendes, vel ikke mindst fra landbrugsorganisationerne, at gængse handelsmetoder ikke mere er tilstrækkelige, hvis man vil opnå gode resultater, hvilket i dette tilfælde vil sige med handel med andre lande, uanset hvilken statsform de har.

Jeg vil gerne takke den højtærede minister for lovforslaget. Det er min bestemte opfattelse, at der ikke er nogen vej uden om at gennemføre de foreslåede ændringer, hvis man da ønsker, at loven om afsætning af danske landbrugsvarer skal løse de opgaver, som man har tiltænkt den. Fornuftigt administreret kan ændringerne kun gavne, men det skal heller ikke skjules, at den nye bemyndigelse kan komme til at virke skadelig, hvis man ikke i administrationen er forsigtig med den. Den foreslåede bestemmelse må ikke være indledningen til en praksis, der ad åre oplasker en række sofaeksportører, der er mere interesse-

ret i økonomisk at udnytte en opnået autorisation end i at pleje det marked, som de har handel med, og dermed skaffe landbrugerhvervet de fordele, som markedet nu kan give dette erhverv. Dette er vel problemet, og det er herom, der er forskellige opfattelser. Det er på dette punkt, vi møder den anskuelse, om det nu også er nødvendigt med den foreslåede centralisering for at opnå de bedste økonomiske betingelser for vor afsætning. For dette må være målet, som alle var enige om, da loven af 1958 blev gennemført, og det er det, vi sikkert også kan være enige om nu. Den senere tids begivenheder synes at tale for, at det nu bliver nødvendigt ad politisk vej gennem lovbestemmelser at sikre den centralisering, som jeg må indrømme jeg havde tænkt kunne være gennemført i henhold til loven af 1958 gennem landbrugsorganisationerne selv. Jeg tog fejl.

Men når jeg siger det, er det, fordi jeg hele tiden har været af den opfattelse, at et centralt salgsskapparat ikke kunne undværes, hvis loven af 1958 skulle give noget virkeligt til landbruget.

For mig at se har landbrugsorganisationerne her svigtet den opgave, de i grunden havde forpligtet sig til at løse, efter at vi havde fået loven af 1958. Her havde landbruget fået et redskab, som — rigtigt anvendt — kunne have forskånet politikerne for også at skulle løse dette problem for landbruget. Sandheden er den, at der kun er to ting i denne forbindelse, der har nogen virkelig betydning for vor afsætning set med landbrugets øjne: for det første dette, at kvaliteten af varerne skal være den rigtige i henhold til de aftaler, der er truffet med andre lande, og for det andet at landmændene skal have de rigtige priser for de varer, de sælger efter de aftaler, der er truffet, selvfølgelig fraregnet de omkostninger, der er nødvendige for, at denne handel kan etableres.

Nu skulle man umiddelbart mene, at det kunne have været muligt for et så vel-